

Acción Católica

SEMANARIO PARROQUIAL

AÑO XX - NUM. 505 - GRANOLLERS, 18 DE SEPTIEMBRE DE 1960

EDITORIAL

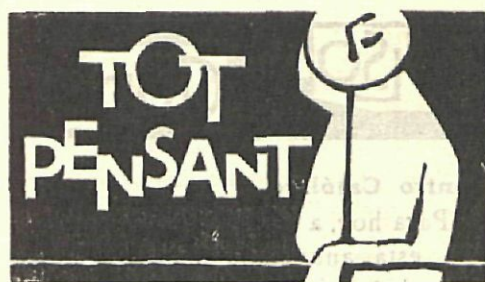
Hacia el Centro Católico Parroquial

Importante Asamblea—Hoy celebra el Centro Católico una Asamblea General de Socios, con carácter extraordinario, que ha de revestir una singular importancia y que, cara al futuro, habrá de mostrarse particularmente fecunda si quedan aprobados los extremos de su orden del día. Hoy, en realidad, en la Asamblea del Centro Católico, se llevará a cabo un auténtico « test » de parroquialidad y de sentido de las exigencias del apostolado en nuestros días.

Construcción del Centro Católico Parroquial—Desde que, bajo una edición de los vendavales de odio que periódicamente ha venido sufriendo nuestra tierra, el edificio del Centro Católico fue arrasado, el solar de la plaza de la Iglesia espera el momento en que el empuje y vitalidad de nuestros hombres será capaz de levantar una estructura nueva, novedad que, forzosamente, ha de referirse no sólo al edificio, sino también, y esencialmente, al espíritu y organización de la entidad que en él habrá de albergarse. Circunstancias ocasionales permiten ahora abrigar la esperanza de una pronta edificación de parte del inmueble total y es de suponer que la Asamblea sabrá aprovechar tal ocasión para llevar a la realidad lo que hasta ahora parecía un ideal inasequible.

Transformación estatutaria — La novedad, acabamos de decir, habrá de encontrarse también manifestada en la estructuración orgánica, incluso, de la entidad que el nuevo Centro habrá de albergar. Este es el segundo punto de la convocatoria de la Asamblea de hoy. El paso del Centro Católico a Centro Católico Parroquial en el momento en que el traslado de local se efectúe, será algo más que una modificación de accidentes. Se trata de hallar la fórmula que permita la acción apostólica, en torno a la Parroquia — por ello el nuevo Reglamento tiene un carácter esencialmente jerárquico —, y con una fórmula perfectamente adaptada a nuestro tiempo.

Esperanza — Bajo un signo esperanzador ha sido convocada la Asamblea. A ella, corresponde, ahora, decidir de la posibilidad de la esperanza que anida en los trabajos que han preparado la reunión de hoy. Los acuerdos que se tomen podrán convertirse en un programa de trabajo que va a exigir gran entusiasmo y espíritu de entrega. Pero la esperanza en ver realizada una gran obra será el estímulo necesario para una labor constante y eficaz.

Una altra mena d'art

Aquests darrers dies, un dels temes de més viva i palpitant actualitat ciutadana, ha estat l'art. Concretament, l'art pictòric. Més encara, el II Premi de Pintura « Granollers ».

Ara bé: no arrufeu el nas, amics lectors. No insistirem, de bell nou, amb consideracions sobre la pintura abstracta i la figurativa.

No parlarem tampoc de l'art de saber llegir, del de saber escriure, del d'ésser fidel a la justícia i a la veritat, del de respectar els altres i llurs criteris...

Avui, només volem dir que certes persones, amb llurs opinions, i més que res amb la forma d'expressar-les, han vingut a palesar que, malgrat trobar-nos en ple segle XXè, encara no han sabut copsar l'existència d'una altra mena d'art, que és tan vell com el propi món.

I aquest art no és altre que « l'art de saber no enutjar-se mai ».

Com diem, és un art molt vell, però sempre actual, no subjectat a evolucions. Pel que es veu, però, no ha arrelat encara prou bé en l'ànim de tots els homes. Potser perquè és un art difícil: no d'entendre, sinó de practicar.

I és una veritable llàstima. Perquè aquesta mena d'art hauria d'ésser ben viu i tenir un lloc important, gairebé privilegiat, tant en la nostra conducta personal i en el nostre ambient familiar, com en totes les nostres relacions humanes, i, sobre tot, en les polèmiques o controvèrsies de caire públic.

Si sabéssim anar pel món, escampant arreu, amb la nostra forma de parlar i d'actuar, la gràcia d'aquesta mena d'art, sens dubte existiria més harmonia i molta més comprensió entre tots plegats.

Perquè estem convençuts que « l'art de saber no enutjar-se mai » és sempre una antesala de l'amor al proïsme i alhora una manifestació, ferma i vigorosa, del nostre esperit de caritat.

I aquest esperit, com s'ha dit i repetit moltes vegades, és i deu ésser la màxima expressió de tota persona que es consideri autènticament cristiana.

M. C.

Al cerrarse la exposición.

Prescindiendo aquí de cualquier consideración artística, es preciso, de todos modos, señalar la clausura, el pasado domingo, de la exposición del II Premio Granollers de Pintura, exposición extraordinariamente visitada y comentada. También hay que destacar, como se decía ya en uno de nuestros números anteriores, el eco de la exposición fuera de la ciudad. En tal sentido, debe señalarse especialmente la página que al Premio y exposición en nuestra ciudad dedicó el semanario «Revista Gran Vía», del día 10, donde nos complace, como granollerenses, leer que se indica que «la idea de ofrecer una muestra auténtica de arte actual a un vasto público y que éste pueda ver y aprender por sí mismo el valor de lo abstracto junto a lo figurativo, es una labor educativa que merece ser imitada por otros organismos en distintos ámbitos y lugares».

Ecos de un compromiso matrimonial

El compromiso entre el Rey de Bélgica y una dama española constituye lo que suele llamarse un «acontecimiento social» de primera línea. No cabe duda de que, además del valor intrínseco, como hecho histórico, del acontecimiento, éste dará pie a una abundante literatura sentimental que se convertirá durante un tiempo, en maná cotidiano para un buen número de lectores y especialmente lectoras. La enhorabuena para todos, pues.

Centro Católico

Para hoy, a las 12 horas del mediodía, está anunciada una Asamblea general extraordinaria de socios de dicha entidad, convocada a fin de examinar y aprobar asuntos del máximo interés para el desarrollo de la futura vida de nuestra Sociedad, decana de las instituciones parroquiales, íntimamente unida al apostolado seglar de nuestra Parroquia.

Escuela Municipal del Trabajo

Desde el día 15 del corriente mes, ha sido abierto el plazo para formular las oportunas inscripciones de matrículas para aquellos jóvenes trabajadores que deseen cursar estudios de algunas de las importantes especialidades que se cursan en este Centro docente obrero.

Fallecimiento

Ha sido muy sentida en la ciudad la muerte de don José Casafont Vilar, profesor de la Escuela Municipal del Trabajo y que lo había sido de la de Segunda Enseñanza. Al acto del sepelio, que constituyó una gran manifestación de duelo, asistió gran número de sus antiguos alumnos, entre los que nos contamos. Reciban los familiares del distinguido profesor nuestra sincera condolencia y rogamus al Señor para el eterno descanso de su alma.

III Concurso Marítimo de pesca al lanzado

En la playa de Ocata (Masnou), la Agrupación Excursionista de Granollers organizó, el pasado domingo, su III Concurso de Pesca, que constituyó un nuevo éxito de organización y en el que participaron numerosos concursantes, habiendo obtenido los primeros premios los señores don Baudilio Ambrós, don José Serratusell, don Juan Masnou y don Eugenio Padrós. Nuestra felicitación.

Curso Escolar

En el curso de esta semana han abierto sus puertas los colegios de primera enseñanza de la ciudad y hemos empezado a ver nuestras calles pobladas de estos simpáticos estudiantes de bata rayada y cartera bajo el brazo, dirigiéndose alegremente hacia sus respectivas escuelas, con la natural satisfacción de sus padres, después del prolongado paréntesis de vacaciones estivales.

MOVIMIENTO PARROQUIAL

Parroquia de San Esteban

Proclamas matrimoniales

Enrique Ventura Rovira y Mª Angela Colomer Mas; Julián Casas Riera y Josefa Rodríguez Sánchez; Felipe Planas Subirana y Rosa Gallego Revelles; Germán Osanz Campi y Lidia Simón Cusiné; Jorge Brugués Monrós y Luisa Martínez Encinas; Jesús Rosa Mazizu y Carmen Novoa Torrente; Juan Galera Oliver y Eduvigen García Romero; José Bosch Saborit y Rosa Font Font; Antonio Pocerull Girbau y Matilde Castillo López.

Matrimonios

Ramón Ricós Vendrell con Mª Teresa Gassó Farrás; Juan Vilaró Sala con Carmen Ballús Bellalta.

Bautismos

Isabel Mas Masagué; Jorge Puig Masñá; Francisca Alfonso Martín; Dolores Mijaloff Calderón; Jaime Pocerull Encusa; Jorge Girbau Esteve; José Bolño García; José-Antonio Roldán Roldán; Josefa Ribas Ribera; Flora Font Torrent.

Defunciones

Encarnación Calam Arabia (todos los sacramentos); Vicenta Bordoy Bou; Dolores Azor Agudo (Extremaunción); José Casafont Vilar (idem).

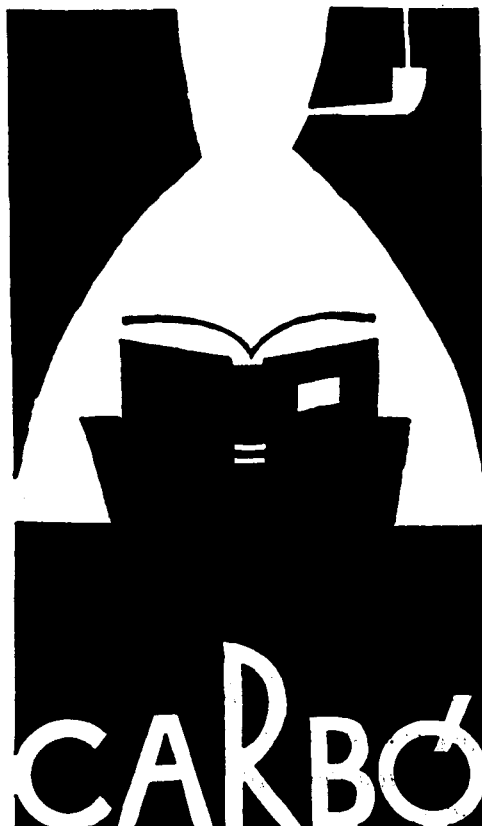
Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Proclamas matrimoniales-Antonio Fernández Ortega con Araceli Ariza Sánchez; Julio González García con María Cruz Albarca; Enrique Ventura Rovira con Mª Angela Colomer Mas; Juan Llach Marco con Josefa Más Santamaría; José Ullastre Benito con Montserrat Pujal Espinosa.

Colectas y Donativos

Reconstrucción Templo Parroquial

Colecta del día 11 septiembre . 3 963,80

CAFE-RESTAURANTE
SALAMERO
Centro Católico - Teléfono 701

Meriendas Helados
Refrescos Batidos
y Desayunos P O L O S

Café de Calidad - Licores de marca

Alquiler de toda clase de servicio para
Banquetes y Fiestas Familiares

On comença l'educació de l'infant?

Comencem la segona quinzena de setembre. Els pares poden respirar fonament. S'han obert les portes dels nostres col·legis de primer ensenyament i l'eixam dels infants que com una riuada es ficava pels carrers i omplia constantment de crits i soroll l'aire de les cases, s'ha entaforat ja bullanguera dintre de les aules. El pares — repeteixo — tenen el nen col·locat. « El meu nen ja va a estudi », he sentit fa molts pocs dies comentar a una mare, com si es tregués un pes de sobre.

« El meu nen ja va a estudi ». Prescindint de la comoditat que de vegades suposa pels pares i es busca el tenir el nen a classe, i mirant de fit solament la finalitat primària que els mou en dur els infants a estudi, hem de reconèixer que moltes vegades obren — en portar-lo — equivocats.

L'any passat es va fer com una enquesta entre els pares de família que portaven els nens a matricular en diversos col·legis de religiosos sobre el perquè tan important l'educació, sobre la finalitat que els movia dur el nen al col·legi. Dels pares preguntats, el 59 % contestà que l'enviaven al col·legi per tal de què se l'intruís, per què se l'ensenyés de lletra. Així mateix, a seques. Solament el 31 % contestà degudament: per tal de què s'eduqui, o per tal de què me l'eduquin. Però inclús d'aquest 31 %, tan sols el 12 % reconegué plenament que l'educació de l'infant començava abans de l'escola, independentment de l'escola, a casa, i àdhuc abans de què el nen vingués al món. Això a Barcelona, potser la ciutat culturalment més avançada d'Espanya. Això a trenta quilòmetres de casa nostra. Quins resultats hauria donat aquesta enquesta a Granollers?

L'enquesta posà de manifest una cosa: que encara és massa estès l'erroni concepte pedagògic de què l'educació dels nois comença quan aquests entren a formar part d'una escola de parvulari o primària. Però els pares haurien de comprendre, per una part, la influència de l'herència, i, per altra, haurien també de comprendre la influència de l'ambient en què creix el noi dintre de casa i abans de què l'escola esdevingui l'ambient — no el més poderós per cert — en què pujarà. Les lleis de l'herència relatives a les disposicions i trets familiars no estan encara completament explorades, però una cosa és segura i és aquesta: les qualitats físiques i morals decideixen moltes vegades la sort dels fills i àdhuc la de llunyans descendents; es poden heretar malalties del cervell, epilèpsia, alcoholisme, neurastènia... La investigació científica comprova, cada vegada més rigurosament, que els pares influeixen en la vida de llurs fills molt abans del naixement d'aquests. D'aquí ve la frase de què l'educació dels infants ha de començar vint anys abans de llur naixença. És evident que qui ha enrunat la seva salut s'exposa a tenir fills malaltissos, que ni la més especialitzada ciència dels metges ni la pedagògica podran fer canviar en xicots forts, envigorits, aptes pel treball de cada dia.

Però, també, la influència de l'ambient és igualment important. L'ambient en què creix el nen des del primer instant de la seva vida. En l'ànima dels nois acostumats a vestir amb parracs i a jugar abandonats amb la pols dels carrers, es noten impressions profundes i perjudicials que els mestres poden perfectament comprovar quan aquests tenen la sort d'anar a escola. (Vegi's « Perros perdidos sin collar », de Cesbron, Editorial Delfin)

Diu Erasme, en la « Declamatio de pueris »: « La Naturalesa, en donar-te un fill, et va donar solament una matèria tosca; tu tens l'obligació i de tu depèn donar la millor forma possible a la matèria flexible i apte per a tot. Si no hi poses cura, et sortirà una bèstia; si hi poses cura, gairebé un Déu ».

Moltes vegades els pares no veuen en el fill més que una joguina de quatre o cinc anys, joguina que no pot comprendre certes coses, o una paraula sèria, o un pensament religiós... Malgrat aquestes aparences de no comprensió, la psicologia moderna no jutja gens exagerada l'asserció de Joan Paul en dir que « l'infant aprèn més en els primers quatre anys de la seva vida que durant quatre anys d'Universitat ». Els infants també són homes, homes minúsculs, proveïts de totes les qualitats humanes, bones i dolentes, encara que aquestes es trobin en estat d'embrió.

El psicoanàlisi modern, a l'afirmar que la causa dels trastorns espirituals i les anormalitats ulteriors s'estintola en les impressions perjudicials que restaren gravades en les ànimes de cera dels infants, no fa més que provar i testificar aciençadament les paraules amb què el Senyor Jesús maleí a tots aquells que escandalitzessin a un tan sols dels seus petits vailets.

« S'omplena d'honor als artistes quan fonen en el bronze l'estàtua de l'Emperador o pinten un quadre; quin serà aleshores el premi que se'ns reserva a nosaltres, que pintem en el nen la semblança del Senyor del món? Perquè l'home és còpia de Déu. La bellesa espiritual el fa semblant a Déu des de la més tendra infantesa. Però si ens volem fer dignes d'aquest premi sobirà, pintem la imatge de Déu quan són petits, perquè aquesta sí que no podrà esborrar-se ». (Crisòstom, Hom. 21, in epíst. ad Ephesios). E. P.

Màximes d'educació

1 Acostumeu els vostres fills, des de la més tendra edat, a una obediència prompte i absoluta.

2 No els prometeu mai cap cosa que no estigueu segurs de poder-la complir.

3 Quan maneu alguna cosa al vostre fill, ensenyeu li ensems la manera de fer-ho i observeu bé com ho fa.

4 Castigueu als vostres fills quan desobedeixen amb propòsit deliberat, però no us mostreu mai encoleritzats davant d'ells.

5 No oblideu mai que un càstig petit, quan el cas ho reclama, és sempre més eficaç que un càstig seriós en aquells casos en què es reincideix en una matixa falta.

De la Vaissière
(« Psychologie Pédagogique »)

« Conèixer el noi és saber qui són els pares i l'ambient que influeix sobre d'ell: ambient de família, d'escola, de vivenda.

Es també saber escatir, a través de cada un dels seus actes, els motius que conscientment o inconscient, han inspirat llur realització ». — COURTOIS.

« Si ens constés que les escoles són útils pels estudis, però dolentes pels costums, ens semblaria més raonable viure honestament que perfeccionar-se en l'art del parlar i escriure ». — QUINTILLIA

« L'educació de l'infància i de la joventut ha trobat el seu ple desenrotllament en la família cristiana i en les escoles de l'Església. Però no oblideu que la família cristiana sou o podeu ser vosaltres, que heu de fer factible això que us he dit i que en sí sempre ha estat una realitat palpable ».

SUHARD

« Si diligentment, des de la primera infància, els nens són educats en la pietat i en les lletres, un home pot esperar sense cap classe de dubte el més feliç èxit durant tot el curs de la seva vida ».

JOSEP DE CALASSANÇ

Dormirà felix
con

PIJAMA
DOR
FEL
PATENTADO

EXCLUSIVA
DE VENTA

SASTRERIA
CAMISERIA
RIERA

PLAZA OLLAS, 18
GRANOLLERS

DEPORTES

Resultados de la pasada jornada

Baloncesto: Granollers-Sta. Coloma 64-47

Futbol: Figueras-Granollers: 4-1

Partidos para hoy

Baloncesto: Gaudí-Granollers

Futbol: Granollers Puigreig

Parece que definitivamente el BALONCESTO está encauzándose por el buen camino. Así nos atrevemos a opinar después de presenciar el partido del pasado domingo, y aunque un partido es realmente poco para pronunciar juicios definitivos, es un conjunto de factores el que nos mueve a opinar así.

Hubo calidad de auténtico baloncesto en el partido contra el Santa Coloma, y lo bueno corrió, en un noventa por ciento, a cargo del conjunto local. Ha habido superación en el Granollers. Creemos indudable que un contrincante como el del domingo, a principios de la pasada temporada, nos hubiera batido con cierta holgura; en cambio, en la actualidad, pudimos permitirnos el lujo de hacer jugar los últimos diez minutos al equipo reserva, que dicho sea de paso, no desentonó.

Hoy corresponde jugar en el campo del Gaudí. Poco podemos prolongar nuestro comentario por no conocer la calidad de los adversarios de turno. Esperamos dar paso a las primeras jornadas para podernos hacer mejor una idea de la valía de cada conjunto.

En FUTBOL, no transcurrieron las cosas tan mal como algunos vaticinadores, pesimistas profesionales, habían anticipado. Aunque el Figueras no es, por lo visto, el equipo de la pasada temporada, o por lo menos no tuvo su día, el Granollers realizó un partido más que aceptable y en todo caso lo único que resulta algo disonante es el número de goles encajados a última hora. Ciertamente da la impresión de que nuestras líneas de cobertura están algo flojas esta temporada. Hay que ver si se van afianzando progresivamente.

El partido de hoy contra el Puigreig, será buena piedra de toque para que vayamos aquilatando las posibilidades reales de nuestro conjunto.

Clausuróse la Olimpiada romana, que por lo que nos cuentan los cronistas y los testigos presenciales, algunos, conciudadanos nuestros, ha sido un modelo en cuanto a organización y acogida a los participantes. El resultado deportivo marca de nuevo otra etapa de superación del deporte mundial. — OMEGA

el cine en nuestra ciudad

No somos ángeles (3) Michael Curtiz (Astoria-Mundial). Versión cinematográfica de la conocida comedia de Albert Husson, « La cocina de los ángeles », desarrollada con excelente humor anglosajón, la historia de tres reclusos que se escapan de la Isla del Diablo, resulta distraída. La interpretación de Humphrey Bogart y Peter Ustinov, excelente. Fotografía en color correcta.

Hoguera de odios (2) Charles Marquis Warren (Canigó). Aventuras de un explorador en el oeste americano. Película típica del género. Luchas con piel-rojas. Bien realizada e interpretada. Mucha ingenuidad.

La Reina de Montana (2) Allan Onan (Canigó). Film del oeste. Buenos, malos, indios, blancos, chica buena, chico bueno, emoción y final agradable. Como siempre.

La ley del Talion (3) Delmer Daves (Coliseum). Western americano. Idem que las anteriores. Richard Wid

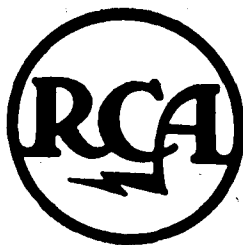
(Continúa en la pág. 6)

Radio Aragonés

A. Clavé, 63 - GRANOLLERS - Telf. 557

le ofrece solamente marcas de calidad

Invicta
Radio

Marconi - RCA - Invicta - La Voz de su Amo - Optimus

Senyor de la vida

A l'entrada de la petita vila de Naïm es troben dues comitives. Una, presidida per la mort, porta al sepulcre el cadàver del fill únic d'una mare vídua. El seguici ve tot ell segellat pel dolor, des de l'íntim de la mare, fins al més o menys comercial de les plo-raneres.

L'altra comitiva envolta Jesucrist, aquell que dirà « Jo sóc la vida ». Polaritza en la seva persona la joia secreta de totes les petites o grans esperances. El seguici és fet tot ell de daler de viure.

El trovament té un punt de tràgic. S'afronten la vida i la mort. S'aturen les dues multituds i es fa un gran silenci. Potser només el trenquen els plors retinguts de la mare. ¿ Què succeirà ?

Molts malalts quedaren per guarir en temps de Jesucrist. Molts morts foren duts irremissiblement al sepulcre. Però ara l'Autor de la vida s'ha compadit dels plors d'una mare i, senzillament, amb una sola paraula: — « Alça't! » — encén en el cos mort una vida nova, i el retorna a la mare.

Si aquest miracle de Jesús no fos res més que un fet meravellós, no caldria cap altre comentari. Potser ni hauria estat transcrit en l'Evangeli, o no se'ns llegiria anualment en la missa d'aquest diumenge. Ens cal penetrar en l'esplendor del fet i veure-hi el que realment hi ha: una lliçó muda però substancial, una síntesi del mateix Jesucrist i de la seva obra, la raó de la seva presència a la terra.

L'Església, mare de tots, plora i prega pels seus fills. En les reunions de pregària dels cristians — l'Església som tu i jo — els absents hi són més presents que no ho pensen.

No és que els precis i les llàgrimes tornin la vida als morts, però mouen el cor de Déu. I Jesucrist, que ha vençut la mort al Calvari constituïnt-se per sempre Senyor de la Vida, toca amb els sagraments els homes morts a la gràcia i els retorna a la mare, al seguici dels vivents. És aquell « Alça't » del Baptisme; de la Penitència que, repetint-se continuament, incorpora a la família cristiana multituds regenerades.

Pensem com poden ser fecunds els nostres precis i les nostres llàgrimes pels germans que, conscients o no, pretenen viure. La Mare els necessita. Nosaltres podem tocar el cor de Déu. Per qui pregarem sinó per ells? — J. CAMPS

« Ecclesia » en su número mil

Nos llega, en edición especial, el ejemplar número mil de « Ecclesia », órgano de la Dirección Central de la Acción Católica Española. Sus citas han honrado frecuentemente nuestras páginas, y es lógico que consideremos la efemérides como algo nuestro.

Veinte años de aparición ininterumpida y una actitud inquebrantablemente rectilínea, han convertido a esta publicación oficial de la Jerarquía en una pieza importante de nuestro catolicismo « Ecclesia », en su número jubilar, se examina a sí misma y se reconoce satisfecha de la labor realizada. Cuarenta volúmenes con treinta y dos mil páginas de letra impresa, son el resultado material de la labor realizada. Pero lo más importante, aunque imposible de reducir a cifras es la calidad y la constancia de su labor informativa, entendida ésta siempre como un apostolado destinado a aclarar ideas, unir espíritus y estimular a la acción. La constante independencia de criterio — que no es oposición — de que siempre ha dado muestra « Ecclesia », posible gracias a la calidad de

sus redactores, al respaldo de la Jerarquía y a la exención de censura estatal, le ha merecido el más alto aprecio en nuestro país y en todos los círculos católicos del mundo.

Además de su propio historial y de la reseña de sus más importantes intervenciones, el número que comentamos publica unos importantes trabajos sobre los problemas actuales de la Iglesia en los distintos continentes, el Concilio Ecueménico, las Organizaciones Católicas Internacionales y la vida de la Iglesia vista desde el Vaticano. Cierra el número un exhaustivo índice de todos los documentos y discursos del Papa Juan XXIII.

Felicitemos a « Ecclesia » por la meta conseguida y le agradecemos el interesante contenido del número conmemorativo. Y aprovechamos la ocasión para recomendar a nuestros lectores, en especial a los que se consideran deficientemente informados sobre la vida católica nacional, la lectura constante y atenta de « Ecclesia ». En ella encontrará siempre información justa, veraz e independiente.

L'actualitat té un nom: Quiniela

Entre les innombrables definicions que s'han ideat del cinema, s'ha dit que és una fàbrica de somnis. Doncs bé, el mateix podria dir-se de les quinielles. Aquests papers, que enguany han augmentat en una nova columna, perquè en qüestions de joc hi ha massa perill d'estafa, també poden ésser i són moltes vegades, fàbriques de somnis. Somnis per apartar-se per uns moments dels mals de cap de la feina, per oblidar l'últim accident de moto, per evadir-se de les necessitats quotidianes.

De totes maneres, més que fàbriques de somnis, són fàbriques d'esperances; de petites i pobres esperances, La possibilitat, encara que llunyana, de poder aconseguir fàcilment i ràpida uns milions per comprar un cotxe, una casa, una vida materialment millor, afegida a la discussió amb l'aficionat rival de futbol, i a la febre del joc, fa que cada setmana el nombre d'hores dedicades a la confecció de quinielles sigui extraordinari. Si tot el temps, tot l'estudi, tots els diners i totes les societats dedicats a les quinielles poguessin orientar-se a resoldre algunes necessitats més importants, segurament que les millores introduïdes sorprendrien als mateixos consumidors actuals de quinielles.

E. S. C.

Parroquia de San Esteban

Domingos y fiestas de precepto

Misas : mañana, desde las 7 hasta la 1, cada hora. A las 9, Misa Parroquial.

Tarde, a las 8, Misa y Bendición.

Confesiones : durante las misas.

Rosario : a las 7 tarde.

Días laborables

Misas : mañana, 8 y 9. Tarde, 8,30.

Confesiones : mañana, de 6,45 a 10.

Comuniones : En todas las misas y cada 15 minutos desde las 6,45 hasta las 10.

Rosario : a las 7,30 de la tarde.

Domingo XV de Pentecostés

Cultos como de costumbre.

Iglesia de PP. Conventuales

Misas desde las 7,30 hasta la 1,30, cada hora.

Capilla de los PP. Escolapios

Misas desde las 6,30 hasta las 11,30, cada hora.

Marías de los Sagrarios

Se celebrará el próximo domingo, día 25, a las 7 de la tarde, con Rosario, Trisagio y sermón.

Fiesta de Ntra. Sra. de la Merced, Patrona de la Diócesis

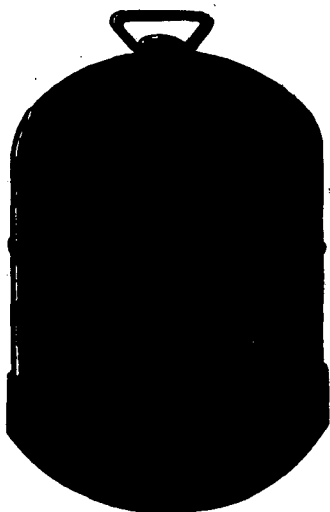
No es fiesta de precepto. Misas a las 7, 8, 9, 12 y vespertina a las 8,30.

Parroquia de Ntra. Sra. de Fátima

Horario de misas — Días festivos, a las 8, 10,30 y 1. Días laborables, a las 8 de la mañana.

Santo Rosario—Se reza los sábados, a las 8 de la tarde y los domingos, a las 5 de la tarde.

Confesiones — Media hora antes de cada misa y los sábados de 7 a 9.

Diuen els llibres...

La fidelitat a l'instant present

Els homes, especialment els joves, volen « viure llur vida ». Radicalment tenen raó, però en la realització del seu somni s'equivoquen sovint. Alguns s'il·lusionen, no viuen llur vida, sinó que suporten les exigències de llurs instints o les vàries fantasies de llurs desigs. D'altres estan decebutos del passat; d'altres, encara, l'aureolen de totes les qualitats. Finalment, d'altres s'estremeixen davant l'esdevenidor o li atribueixen un valor màgic. Tots obliden viure el present. No hi ha més que un mitjà de no esguerrar la pròpia vida : és inserir-se del tot personalment en l'instant present, responnent a l'Amor infinit que, al fons de cada un d'aquests, invita.

MICHEL QUOIST
(« Receixir »)

(Viene de la página 4)

mark, en un paper de los suyos, correcto.

El hereje (3) Francisco Borja (Coliseum). Tomada de un cuento de José Mª Sánchez-Silva, quiere tener poesía, pero un guión lento y desordenado estropea el relato Fotografía muy cuidada.

El sexto fugitivo (3) John Sturges (Mundial-Astoria) Aventuras del oeste. Igual que las anteriores. Muchas violencias, muertes, etc. Bien realizada, dentro del género.

Abajo el telón (3) Miguel M. Delgado (Principal). Cantinflas, limpiador de ventanas, perseguido por una banda de gangsters. Para quienes gustan de los films de Cantinflas no está mal.

VENTANA AL MUNDO

La lengua zulú en la liturgia — La Sagrada Congregación de Ritos ha autorizado el uso de la lengua zulú en las ceremonias litúrgicas : en los funerales, en la mayoría de oraciones que acompañan la administración de Sacramentos, en la recepción de conversos, y en muchas bendiciones. Por otra parte, la Congregación ha anunciado que está preparando la introducción de otras lenguas africanas en la liturgia.

Escuela de Periodismo de la Iglesia — El Gobierno español ha aprobado la Escuela de Periodismo creada por la Jerarquía católica, con facultad de conceder títulos válidos para las publicaciones eclesiásticas, independiente de la Escuela Oficial de Periodismo.

Irlanda — En una letra pastoral, leída el 14 de agosto, el Episcopado irlandés se muestra satisfecho de que los caracteres tradicionales del país — alto nivel de moralidad, santidad de la vida familiar, práctica dominical, frecuencia de los Sacramentos — continúen manifestándose en la actualidad. Sin embargo, siente preocupación por el problema de la emigración, siendo necesario poner en práctica todos los medios que aseguren la vida religiosa a los emigrantes.

« Voluntarios del Papa » para la América Latina — La Comisión Pontificia para la América Latina ha decidido la creación de un movimiento de carácter internacional, cuyos miembros, religiosos y seglares, se llamarán « voluntarios del Papa para la colaboración apostólica en la América Latina » (V. O. P. A. L.). Este proyecto, que ha sido sometido a Su Santidad, responde a las repetidas llamadas de Roma en favor de un continente cuya cultura religiosa se halla singularmente amenazada.

E. M.

Rafael Boluda

Ebanista Barnizador
Muebles de encargo
Restauraciones a domicilio

Tienda: Tarafa, 89 - Taller: Gerona, 85
GRANOLLERS

CAMISAS A MEDIDA

Cuellos perfectos inarrugables.

CAMISERIA - SASTRERIA

R I E R A

PLAZA OLLAS, 18